

Шомъ приелъ Командиря това писмо, прочелъ го той и Турцитѣ нѣколко пѣти, и най сетнѣ рѣшили: да отговорятъ на възстанниците. Слѣдъ като написали писмото и слѣдъ като го подписали и го дали на Българитѣ (чорбаджитѣ Дряновски) за да го подпишатъ и тѣ: изведнѣждъ чули много гласове, които викали: „комититѣ избѣгаха бей, ейги хе долу подъ канарата“. Тогава Командиря заповядалъ да гърмятъ и съ пушки и съ топъ-тъ, и да бомбардиратъ Монастиря и отъ четирѣтѣхъ страни; но въ това время, поченали и възстанниците силно да гърмятъ, и сполучили да ударятъ топчията по главата, който изведнѣждъ падналъ на земята полумъртъвъ. Внезапно зашевирилъ военната трѣба, „да спрѣ гърмежь-тъ“, зели топчията, и го зенесли въ близкото село Цинга, дѣто той слѣдъ малко време и умрѣлъ. На мѣстото му обаче, поставили друго, който и забралъ да гърми, но не е можялъ никакъ да сполучи и гюлетата падали въ водата. Слѣдъ това, Дряновскитѣ Чорбаджии поискали да се завърнатъ въ Дряново заедно съ Отца Пахомія; и заедно съ Дряновскія Мюдюринѣ се и завърнали. Това станало на 2 мая въ недѣля, отъ тогава до въ петакъ 7 мая, гърмѣньето отъ турска страна отъ лагера не преставало, но, и възстанниците тоже не преставали да гърмятъ. Въ петакъ на 7 мая пристигнѣ Фазла паша заедно съ 5000 души рѣдовна войска, 560 черкези, и безбройни баши бозуци отъ Шуменъ; ималъ е тоже съ себе си и 2 топа ингилишки. Башибозуцитѣ напжлнили всичкитѣ гори и колиби, поченали грабежь-тъ, страхъ голѣмъ е обзелъ всички. Фазла паша преди да почени предначертаното си разрушително и опустошително нападеніе врѣхъ Монастиря, написалъ, по увѣреніето на священника Петка Франгова, слѣдующето писмо къмъ възстанниците: —

Възстанници! послушайте моитѣ думи, и имайте добрината да са предадете, защото не ще са мине много време, и Монастирътъ ще са обжрне на прахъ и пепелъ, и вие сичкитѣ ще бждите въ моитѣ рѣцѣ. Май 7 1876 година.